

Arrest

nr. 178 826 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde gemachtigde van 7 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht op 21 mei 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUGGENHOUT, die *loco* advocaat M. COPPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2012 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 11 september 2012 verklaarde de gemachtigde die aanvraag ontvankelijk. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 30 april 2014 stelde de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

Op 7 mei 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*L., M. (R.R.: [...])
nationaliteit: Georgië
geboren te A. op [...]1987
adres: [...])*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.09.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor L.M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 30.04.2014 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan L.M. te willen overhandigen.”

Op 7 mei 2014 beval de gemachtigde verzoekster het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam + voornaam: L., M.
geboortedatum: [...]1987
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Georgië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen ...30..... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geldig visum (visum verlopen op 31.03.2011)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing schendt artikel 3 van het Verdrag van 04.11.1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

“Verbod van foltering:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar beslissing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens teneinde te besluiten dat niet de vereiste graad van ernst kan worden vastgesteld zoals artikel 3 EVRM vereist.

Het is echter niet toegestaan aan Dienst Vreemdelingenzaken om de aanvraag 9ter af te wijzen omdat de ziekte volgens het advies van de arts “niet direct levensbedreigend” is “gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”.

Deze norm staat niet in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat Dienst Vreemdelingenzaken de rechtspraak van het EHRM te beperkend interpreteert.

Verzoekster verwijst naar volgende rechtspraak terzake: RvV 92.397, RvV 92.661

Volgens de interpretatie door Dienst Vreemdelingenzaken en zijn arts kan artikel 3 EVRM slechts geschonden worden “als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Uw Raad meent echter dat het EHRM dit niet als absolute voorwaarde stelt. Dienst Vreemdelingenzaken vertrekt dus van een verkeerde deductie.

Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet verwijst niet (alleen) naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar is eveneens van toepassing op volgende situaties: namelijk een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf een reëel risico inhoudt voor het leven, de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De bepaling van artikel 9ter is zeer duidelijk. De strenge rechtspraak van het EHRM kan hieraan geen afbreuk doen. Artikel 9ter houdt niet enkel rekening met levensbedreigende ziektes doch heeft een breder toepassingsgebied.

Door zich enkel te baseren op de rechtspraak van het EHRM worden de rechten van verzoekster geschonden.

De DVZ-artsen moeten een ruimer onderzoek doen en de bestreden beslissing moet ruimer gemotiveerd worden.

In Georgië is er geen adequate behandeling voor longtuberculose.

Dienst Vreemdelingenzaken betwist niet dat verzoekster kampt met longtuberculose doch meent dat er geen gevaar bestaat voor de gezondheid of het leven van verzoekster en dat de behandeling stopgezet is.

Het is niet duidelijk op welke informatie Dienst Vreemdelingenzaken zich steunt.

Het valt op dat de DVZ-arts geen contact heeft gehad met de behandelend arts van verzoekster (Dr. C. of dr. V.) aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

De DVZ-arts heeft ook onvoldoende onderzocht of de vereiste zorg/behandeling kan geboden worden in het land van herkomst, en of dit financieel mogelijk is rekening houdend met de specifieke situatie van verzoekster. Zo moet DVZ aantonen dat verzoekster toegang heeft tot de behandeling, niet enkel dat de behandeling bestaat in het herkomstland.

- Het volstaat niet dat DVZ stelt dat er een systeem van sociale zekerheid is in het land. Er moet ook aangetoond worden dat het individu er toegang tot heeft. (RvV 48.809, 30 september 2010, RvV 59.880, 18 april 2011, RvV 60.272, 26 april 2011)

Bovendien is verzoekster gehuwd met de heer L. D. en wonen zij samen op hoger vermeld adres. Haar echtgenoot kan zo de zorgen op zich nemen die verzoekster nodig heeft.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze verplichting onvoldoende uitgewerkt en slaagt er niet in te overtuigen."

Verzoekster voert terecht aan dat het verweerder niet is toegestaan om een aanvraag die gestoeld is op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet af te wijzen omdat de ziekte volgens de arts-adviseur "niet direct levensbedreigend" is en omdat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014 nrs. 229.072 en 229.073).

Verzoekster gaat er echter geheel aan voorbij dat er thans geen advies voorligt van een arts-adviseur die de aanvraag ongegrond heeft verklaard omwille van de reden dat er thans geen sprake is van een direct levensbedreigende ziekte, noch heeft de arts-adviseur aangehaald dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Verzoekster haar

hele betoog mist feitelijke grondslag. De arts-adviseur heeft wel degelijk ruimer gemotiveerd dan enkel over de eerste hypothese van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur heeft vastgesteld, en dit wordt niet betwist door verzoekster, dat verzoekster werd behandeld voor een resistente longtuberculose, die in België in september 2011 opnieuw werd vastgesteld. Dat er een behandeling werd opgestart die tussen de 18 en 24 maanden duurt en dat die periode inmiddels is verstreken. Verzoekster kan niet ernstig stellen dat niet duidelijk is op welke informatie de arts-adviseur zich voor deze conclusie steunt, nu er expliciet wordt verwezen in het advies naar het standaard medisch getuigschrift van 19 maart 2012 ingevuld door Dr. C. en naar het verslag van 6 januari 2012 van Dr. V. De vaststellingen van de arts-adviseur zijn volledig in lijn met de vaststellingen van de behandelende specialisten. In het standaard medisch getuigschrift van 19 maart 2012 heeft dokter C. inderdaad verklaard dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling 2 jaar is, zodus tot 19 maart 2014. In het attest van prof. Dr. V. van 6 januari 2012 is ook sprake van een pneumectomie die nog diende uitgevoerd te worden. Verzoekster haalt niet aan dat deze nog niet heeft kunnen plaatsvinden voor het nemen van de bestreden beslissing. Het advies van de ambtenaar-geneesheer dateert van 30 april 2014, hij kon dus geheel in lijn met de door verzoekster voorgelegde medische stukken oordelen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de behandeling inmiddels is afgerond.

In een dergelijke situatie, waaruit blijkt dat de noodzakelijke behandeling is afgerond, minstens wordt in het geheel niets voorgelegd dat dit zou in vraag stellen, kan niet redelijkerwijs worden verwacht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de ambtenaar-geneesheer zou onderzoeken of de vereiste zorg/behandeling kan geboden worden in het land van herkomst. Een arts-adviseur is in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gehouden tot het aantonen dat een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf als die behandeling noodzakelijk is om te voorkomen dat verzoekster bij gebrek aan die behandeling een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Op het ogenblik van de bestreden beslissing lag geen aanwijzing voor dat verzoekster nog behandeld werd of zou moeten behandeld worden. Ook waar verzoekster stelt dat zij met haar echtgenoot samenwoont en hij kan zorgen voor de zorgen die verzoekster nodig heeft, moet herhaald worden dat geen enkel stuk voorlag aan de ambtenaar-geneesheer waaruit bleek dat zij, op het ogenblik dat het advies werd opgemaakt, 30 april 2014, nog zorgen nodig heeft.

De arts-adviseur heeft dan ook zijn onderzoek gedaan conform de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien en niet in het minst voert verzoekster niet eens de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar enkel van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM legt in medische dossiers de lat extreem hoog alvorens een schending van dit artikel te aanvaarden (cf. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het Hof worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergeworpen, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft volgens het Hof geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan.

In casu betwist verzoekster niet dat zij zich op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in een dergelijke kritieke situatie bevond, dermate dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. Verzoekster kan zich in het land van herkomst niet wenden tot de vereiste behandeling.

Dienst Vreemdelingenzaken verwijst nergens naar de mogelijkheden in Georgië voor behandeling van de problematiek van verzoekster, laat staan dat zij aantonen dat verzoekster de facto toegang zou hebben tot de vereiste en adequate behandeling.

Het volstaat niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er een systeem van sociale zekerheid is in het Dublinland. Er moet ook aangetoond worden dat het individu er toegang tot heeft. (RvV 48.809, 30 september 2010; RvV 59.880, 18 april 2011; RvV 60.272, 26 april 2011)

Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met de individuele situatie van verzoekster.

Dienst Vreemdelingenzaken moet rekening houden met de individuele situatie van de betrokkene, ook de ernst van zijn gezondheid en de noodzakelijke medische opvolging. De Dienst Vreemdelingenzaken baseerde zich op internetinformatie om te oordelen dat de lever en neurologisch aandoening in Macedonië (Skopje) te behandelen was. Betrokkene is naar Skopje gekeerd en kwam opnieuw naar België met een brief van het Universitair ziekenhuis dat deze behandeling niet mogelijk is. (RvV 74.319, 31 januari 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een website naar een website met ziekenhuizen zonder aan te tonen dat er een afdeling neuropsychiatrie is. Er wordt één ziekenhuis vermeld waar deze dienst aanwezig is, maar het organigram van dit ziekenhuis is onvolledig. (RvV 82.220, 31 mei 2012)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door Dienst Vreemdelingenzaken.

Door een zo verstreckende beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoekster, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden."

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Opnieuw stelt verzoekster dat zij zich in Georgië niet kan wenden tot de vereiste behandeling en stelt zij dat de arts-adviseur heeft nagelaten te verwijzen naar de mogelijkheden van en toegang tot behandeling in Georgië voor haar problematiek. Verweerder zou zelfs geen rekening houden met de individuele situatie van verzoekster.

Opnieuw gaat verzoekster eraan voorbij dat de arts-adviseur wel degelijk heeft rekening gehouden met de voorgelegde medische stukken die de analyse van de arts-adviseur onderschrijven. In het standaard medisch getuigschrift van 19 maart 2012 was sprake van een vereiste behandeling van twee jaar, dus de arts-adviseur kon op zorgvuldige en redelijke wijze vaststellen dat die periode op het ogenblik dat hij zijn advies heeft opgemaakt, was verstreken. Er was dus op dat ogenblik geen aanwijzing meer voor een vereiste behandeling waarvoor de mogelijkheid en toegang in Georgië hadden moeten onderzocht worden. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, weze aangestipt dat in die situaties werd aangenomen dat er nog een actuele behandeling noodzakelijk is, *quod non in casu*. Ten overvloede stipt de Raad aan dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Er kan thans geenszins gesteld worden dat er geen afweging is gebeurd van de ernst van de gevolgen van de beslissing op het leven van verzoekster. De arts-adviseur heeft vastgesteld dat verzoekster volgens het attest van maart 2012 een behandeling van twee jaar nodig had volgens haar behandelende specialist en heeft meer dan twee jaar later vastgesteld dat die periode is verstreken en dus kan aangenomen worden dat de behandeling is afgerond. Verzoekster gaat geheel niet in op dit motief in haar verzoekschrift.

De Raad acht het onderzoek door de arts-adviseur *in casu* zorgvuldig en redelijk, de evenredige verhouding tussen de motieven en het dispositief blijkt.

De thans bestreden beslissing steunt geheel op dit zorgvuldig, redelijk en evenredig advies, zodat ook de bestreden beslissing zelf niet met een voorgehouden schending van een van de aangevoerde rechtsbeginselen is behept.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Zij licht haar derde middel toe als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen”.

Verzoekster verwijst naar 2.1 en 2.3.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om haar beslissing om een degelijke manier te motiveren.

De motivering is een standaardmotivering zonder verder te specificeren en te verwijzen naar de individuele toestand/situatie van verzoekster.

Het moet Uw Raad mogelijk zijn om na te gaan waarop de DVZ-arts zich gebaseerd heeft om het medisch probleem van verzoekster niet te beschouwen als een ziekte in de zin van artikel 9ter. Dit is in casu onmogelijk.”

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is en verwijst naar haar betoog in de eerste twee middelen. Thans zou een standaardmotivering voorliggen, die niet zou verwijzen naar de individuele toestand of situatie van verzoekster. Het zou voor de Raad onmogelijk zijn om na te gaan waarop de arts-adviseur zich heeft gebaseerd om het medisch probleem van verzoekster niet te beschouwen als een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan eveneens verwijzen naar het *supra* uiteengezette. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 30 april 2014. Verzoekster betwist niet dat de bestreden beslissing samen met dit advies aan haar werd ter kennis gebracht. Uit dit advies blijkt overduidelijk op welke medische gegevens die verzoekster individueel aanbelangen de arts-adviseur zich heeft gebaseerd om haar medische toestand in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen. De Raad acht die beoordeling eveneens afdoende. De motieven zijn in rechte en in feite evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het derde middel is eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES